

Su žmonėmis

Elenos Mezginaitės ž.
Aido Giniočio muz.

$\text{♩} = 96$

1. Su žmo-nėm, ku-rie gy - ve - na, su žmo-nėm, ku-rie nak -

- vo - ja ant bal - tų, ra-mių pa - gal - vių ar prie bė - gan-čio van -

- dens, nak-čiai lau - žą pri - ge - si - nę, leng-vą min - tį pa-si -

- klo - ję ir su - lau - kę, kol ties vei - du be - ga - ly - bė pa-si -

- lenks. 2. Su žmo - nėm, ku-rie su - sto - ja ir a - kis pa-kė - lę

žiū - ri į ne - ra - mų, aukš-tą dan - gu, ir ne - ži - no, ko bau -

- vo - ja, kad gy - vens. 3. Su žmo - // - vo - ja, kad gy - vens.

Su žmonėm, kurie gyvena, su žmonėm, kurie nakvoja
ant baltų, ramių pagalvių ar prie bėgančio vandens,
nakčiai laužą prigesinę, lengvą mintį pasikloję
ir sulaukę, kol ties veidu begalybė pasilenks.

Su žmonėm, kurie sustoja ir akis pakėlę žiūri
į neramų, aukštą dangų, ir nežino, ko baugu:
ar kad vakaras atėjo, ar kad širdį vėlei duria,
ar kad atlėkė gegutė į alyvas prie langų.

PRIEDAINIS:

Su žmonėm, kurie už lango, su žmonėm, kurie už durų,
su žmonėm, kurie už miško ir už bėgančio vandens
į tą patį mano dangų, į tą patį dangų žiūri
ir nežino, ką galvoja. O galvoja, kad gyvens.

Su žmonėm, kuriem užtenka vieno tako palei kluoną,
vieno šokio šviesią naktį po kerotais ažuolais.

Su žmonėm, kurie nužydi vieną kartą – kaip aguonos,
su žmonėm, kurie klajoja – amžini tarsi keliai.

PRIEDAINIS:

Su žmonėm, kurie už lango, su žmonėm, kurie už durų...